

Slunce zapadlo a nebe se zbarvilo do temně azurového tónu, který na východě přecházel do inkoustové černi nastupující noci.

„Kolik jsi říkal, že jich tam bude?“

„Pět set rovných. Pět set hnusných, nenažraných, krvelačných - “

„- jasně, jasně. Pět set. Jasně.“

Vzplanula pochodeň. Už jen ten pohled byl impozantní, protože lachtaní lůj, kterým byl hadr napuštěný, se vozil až z východního pobřeží a platilo se za něj vyčinenou brahminí kůží. Lojové pochodně se používaly výhradně pro účely Jeskyně předků; to znamenalo, že průměrný obyvatel vesnice viděl hořící lůj ne víc než dvakrát ročně.

Bubeníci před vchodem tloukli do kůží, co jim paže stačily. Bubny byly nestejně velké, což sice nebyl původní záměr, nicméně to alespoň znamenalo, že úderů vytvářely pěkný souzvuk na dvou tónech.

Malý Jim, oblečený v obřadním rouchu, což byly předválečné armádní maskáčové krat'asy, se konečně odhodlal vystoupit z hloučku mužů a krokem, který on sám považoval za důstojný, se přesunul ke vchodu do jeskyně. Tam stála starší kmene s pochodní v jedné a pytlem v druhé ruce. Podávala mu obojí.

Podle kodexu uchopil pochodeň do pravé ruky, pytel si přehodil přes levé rameno. Pochodeň na stíny, pytel na kořist. Tak se to říkalo, ne?

Bubny naráz zmlkly.

„Pochodeň na stíny, pytel na kořist!“ zavyla starší teatrálně a Jimovi přeběhl mráz po zádech. Hlavou mu probíhaly stovky myšlenek, od těch všedních, které mu říkaly, kolik toho odpoledne snědl a kdy tedy může nejdříve očekávat nucenou přestávku, až po analýzy velikosti pytle. Podle velikosti pytle a počtu trofejí jste mohli odhadnout, co vás uvnitř čeká.

V nastalém tichu bubeníci odhrnuli kožené závěsy před vstupem do jeskyně. Jim automaticky vykročil. Nohy si sice dělaly, co chtěly, naštěstí to ale v tuto chvíli nevadilo. Když se nohám chce jít, at' si tedy jdou. Jimův zdravý rozum mýnil, že nejlepší bude počkat venku před jeskyní, až se nohy po splnění úkolu vrátí. Jestli se vrátí.

Jimův zdravý rozum tedy počkal venku před jeskyní, kde měl spoustu času přemýšlet nad významem rozměrů pytle, který Malý Jim s sebou do jeskyně nesl. Vlastně byl dost malý. Do tak malého pytle se nemohlo vlézt, dejme tomu, pět set gekoních hlav. Jo, možná zuby, to jo. Ale z jednoho gekona je třicet, čtyřicet zubů. To by nedávalo moc smysl. Nějaký figl?

Nohy mezitím pokročily za zástěnu. Kůže zapleskala a bubny u vchodu po chvilce odbily souhlasný, těžký úder. Budou takhle odbíjet každou hodinu až do svítání podle atomových hodiněk náčelníka Tangera, pak se shromáždění rozejde.

Malý Jim si pohodil pytel na rameni a opatrně, aby mu kapající lůj nespálil loket, se rozhlédl po předsáli. Jeskyně tady, hned za vchodem, nabírala objem většího stanu. Měly by tu někde být zbraně, které mu starší nachystala.

Ve světle pochodně se na zemi něco zalesklo. Na plochem kameni byl položený pěkný ocelový nůž. Takových dvanáct centimetrů. Krásná zbraň, hodná obřadního významu - ne jako ty, co se s nimi ve vesnici krájely dýně. Malý Jim ho zvedl, potěžkal a zastrčil do kapsičky na krat'asech. Až tohle skončí, ty krat'asy mu budou chybět, napadlo ho. Už teď mu přišlo, že lepší kus oblečení na sobě nikdy neměl. Nepochybně to byla pravda.

Zdravý rozum zatím seděl na kameni před vchodem a sledoval dění na plácku u jeskyně. Hořely tu ohně, vesničané si krátili čekání vyprávěním historek o předchozích absolventech iniciačního obřadu a pekli přitom krysy na rožních.

Krysy už rozum zavrhnul. Krysy se jedly; nikdy ještě nikdo nebyl poslán na iniciaci do jeskyně bojovat proti krysám. Krysy umí zabíjet každé malé dítě. A ačkoli je fakt, že Malý Jim se

nejmenoval Malý pro nic za nic... Ne, tohle by mu neudělali. Jeho slavnější bratr Velký Jim dostal při iniciaci dva zlaté gekony. Hrdina!

(Vlastně se do jeskyně tehdy neodvážil nikdo už týdny; gekoni se tam usadili a tvářili se velmi domácky. Jaké štěstí, že iniciace zrovna vyšla na Velkého Jima. Nebylo člověka v kmeni, který by si ten pohled nepamatoval: Velký Jim leze z jeskyně, kůže se mu leskne potem a krví, v každé ruce táhne zlatého macka; jednoho gekona uškrtl, druhému v zápalu boje ukousal všechny končetiny i s ocasem.)

Takže co tu zbývalo? Hadi. Pět set hadích hlav do pytle? Rozum poměřoval velikost. Ne, to by taky nešlo. Navíc hadů tu ani tolik není, to by se muselo chytat celé týdny a týdny, i na území okolních vesnic...

„- pět set štirů, to přece nemůže být takový problém,“ doneslo se konečně od jednoho z ohnišť. Starší tam seděla s Jimovou rodinou, tedy s matkou a Velkým Jimem. Otec už nežil.

„Mami, neřvi. Jim to zvládne. Pět set štirů - co to je?“ Velký Jim chroustal kysu i s kostmi.

„Pět set... A tys to věděl!“ hystericky vyjekla matka a štkala do dlaní. Starší jen kývala hlavou a decentně žvýkala krysí ocásek.

Aha! Rozum se zatetelil radostí. Ted', když věděl, co ho uvnitř čeká, nemusí se přece ničeho... Počkat. Pět set štirů? Jste se zbláznili? ... Dobře. Když už nic, musí s tím Malému Jimovi pomoci. Když půjde do tuhého, utéct může vždycky.

Rozum se neochotně protáhnul koženou zástěnou a vydal se za svým přechodným majitelem.

Jeskyně byla docela prázdná. První i druhý sál. První dlouhá chodba taky. Nikde nic. Krasy, hadi, štirí - nic! Malý Jim naprosto netušil, co se od něj očekává. Věděl, že ho celá vesnice podceňuje, že je maminčin mazánek a tak dále a tak dále... Ale to by mu přece neudělali. Navíc dostal nuž, takže tu musí být taky něco, co tím nožem půjde uříznout.

Zdravý rozum mu říkal, že to budou štirí. Jistě že to budou štirí, věděl to vlastně od začátku... od začátku té druhé síně. Zcela jasně mu tam docvaklo, že to budou štirí. Jenže tu zatím nikde žádní štirí nejsou. Občas zaslechl zvláštní zvuky, jako by v jeskyni něco velkého proběhlo. Zahrabání, zafunění... Gekon? Mohl se sem dostat nějakým bočním otvorem? Snad ne... Každopádně nikde žádného neviděl. Neviděl nic živého, co sem vstoupil.

Na zemi se povalovaly krysí kosti a sem tam nějaké to štirí klepátko, kusadlo, nožička. Jenže to tu nejspíš leží už věky. Aspoň něco - třeba jsou štirí dál, utěšoval se Jim a pronikal stále hlouběji do komplexu.

Mezitím přemýšlel, jak s nimi naloží. Na štirá se musí opatrně. Musí se přišlápnout - (Jim se podíval na onuče, kterými měl omotaná chodidla) - nebo radši přirazit kamenem. Jo. Přirazit kamenem a pak ufíknout ocásek. A je to. Starší bude určitě chtít vidět ocásky. Tak do toho.

Postupoval chodbami s novým elánem. Štiríích pozůstatků bylo všude kolem něj plno. Nožičky, celé polovičky spojených krunýřů... Našlapoval opatrně, snažil se dívat co nejvíc pod nohy a co nejmíň do oslnivé výhně čadící louče. Kdyby na nějakého šlápnul... no, jedno - dvě bodnutí by snad zvládnul. Víc si dovolit nemůže.

Uvědomil si, že levá nohavice mu pleská trochu víc než pravá. Nebyl zvyklý na tolik kapes, takže ty kalhoty nejspíš docela neprohledal, když mu je odpoledne přinesli. Udělal to teď. V té nejspodnější podpovrchové, na levém lýtku, našel malou lahvičku. Otevřel ji a přiřichnul. Samozřejmě, proti jed. Luxusní. Jedno - dvě bodnutí? I kdyby těch pět set štirů chytal tak, že by po jeskyni válel sudy a nechal je všechny napíchat, s touhle lahvičkou by mu bylo maximálně trochu šoufl, jako když teta Irena nechá zkvasit... No to je jedno.

S naprostou jistotou, že za dalším ohybem narazí na obrovské klubko štirů, vlezl Jim do třetí, poslední síně. Zvedl pochodeň vysoko nad hlavu a ruka na pytlí se mu sevřela vzrušením.

Á... nic. Zvedl pochodeň ještě trochu výš ve snaze osvětlit i ten poslední kousek. Ne, nebyli tu. Nebylo tu nic. Nožičky, klepátka, sem tam krysí lebka. Poslali ho sem snad vysbírat krysí lebky? Blbost.

Na holou paži mu skáplu několik kapek vroucího tuku, což potřeboval, aby se probral z rozčarování. Vyjekl a odhodil instinktivně pochodeň na skálu. Zcela oproti očekávání nezhasla, Jim po ní ale stejně úzkostlivě skočil, pro jistotu. Trochu ho to vyděsilo. Sedl si do písku, co se nahromadil u jedné skalní stěny, a pochodeň zapíchnul vedle sebe, aby na něj už nemohla kapat. Prázdný pytel přes rameno mu přišel jako výsměch.

Dobře. Tak si tu takhle sedne a bude hlídat. Třeba jsou to nějakí zvláštní štíři, speciálně připravení pro něj. Plaší štíři.

Krucinál, odplivl si, kdo kdy viděl plachého štíra?

Zdravý rozum se mu snažil zvednout náladu. Pokud jsou to plaší štíři, třeba je právě proto ohromně těžké je ulovit a bude to vlastně čin hodný jeho schopností - obezřetnosti a vynalézavosti.

To ho trochu ukonejšilo. Tak tedy bude čekat.

A čekat.

A... zív... čekat...

Pochodeň ještě pořád hořela, když se Malý Jim probudil. Procitnul vlastně proto, že mu něco hrozně studeného vlezlo na holé lýtko.

Sakra!

Ale... to nebyl štír. Po noze se Jimovi plazil jeskynní šnek, malý pruhovaný hlemýžď. Písek okolo byl plný jejich slizkých stop (vlastně díky tomuhle slizem fixovanému povrchu držel tak nějak pohromadě). Jedna stopa vedla cikcak k Jimově noze a dál po ní. Šnek měl zjevně namířeno dovnitř do kratočiv. To mu Jim nemohl dovolit.

„Fuj, sakra!“ zařval impulzivně, sebral šneka a praštil s ním o protější stěnu. Hrozně se lekl, měl na to právo. Krom toho se šnekovi beztak nic nestalo, měl tuhou skořáčku.

Malý Jim se zvednul na nohy (přitom vytřepal z nohavic další dva hlemýžďe, kterým se podařilo nenápadně proniknout dovnitř, zatímco spal) a ve světle hořící pochodně se prošel po jeskyni. Nic se tu nezměnilo. Konečně a nezvratně přijímal myšlenku, že si z něj celá vesnice vystřelila. Poslali ho do prázdné jeskyně, s pytlím a nožem.

Zaplavil ho vztek. Taková opovážlivost, výsměch! Jak jim to ale vrátit...?

Pohled mu sklouznul na písek počmáraný slizovými cestičkami. Pět set... šneků? To by šlo, sakra, to by šlo! Tady máš, vědmo, šneky na polívku!

Zvrhlá radost mu bouřila žilami. On jim ukáže, zač je toho loket! Obrátí proti nim jejich vlastní vtíp. Na chvilku zaváhal, jestli v jeskyni najde pět set šneků, ale jediný pohled ke stropu jeskyně ho uklidnil. Najde.

Vrátil se pro pytel (pochodeň nechal zapíchnutou v písku, aby mu při sbírání nepřekážela) a začal shromažďovat kořist. Jeden... dva... deset...

Ale ne. Bylo to divné. Sbíráni ho rychle přestalo bavit. Tohle přece není žádný lov! Sbírat šneky, to dokáže každý.

Ve vzpurném návalu vysypal pytel šneků, co zatím nasbíral. Většina byla příliš vyděšená, ale některým z chomáče už otrnulo a vystrkovali hlavičky. Lezli po svých soukmenovcích a hledali, co by snědli. Co tu v podzemí vlastně žerou? napadlo Jima. Rozhlédl se po zbytcích krys a štírů, které ležely po podlaze. No, není to snad jasné? A tím se taky vysvětluje, co dělali ti tři v jeho kalhotách! Brr...

„Mrchy,“ odplivl si Malý Jim a vzpomněl si na nůž u opasku.

Vytáhl jej a přešel po ostří prstem. Krásně nabroušený, ano.

Sklonil se k hromádce měkkýšů pod sebou. Sebral jednoho zvlášť aktivního a přidržel ho před sebou ve vzduchu. Hlemýžď hledal, čeho by se mohl zachytit a přitom šponoval dlouhý krk a tykadla daleko před sebe... Jim se ušklíbl a jediným přesným švihem mu utnul hlavičku. Z rány se vyvalil sliz, měkká noha se ještě v reflexu stáhla dovnitř do ulity... Bylo to odporové, to ano. Ale

ted' už si Malý Jim připadal jako lovec. Lovec! Když už se rozhodl lovit šneky, bude to dělat, jak se patří.

Hodil zeleně zbrocenou ulitu do pytle: „Jeden!“

Těžké kůže se nakonec rozlétly krátce po sedmém úderu bubnů. Někdo vykřikl a celá vesnice, k zbláznění netrpělivá, vzhledla od ohňů. Z jeskyně právě vystupoval Malý Jim, odhazoval pochodeň do písku a hrdě před sebou pozvedal plný pytel. Opravdu plný, k prasknutí!

Starší se spěšně zvedla a belhala se mu v ústrety. Z pytle odkapával sliz ve velkých zelených kapkách. Takže to opravdu dokázal?

Vesničané se stahovali blíž k chlapci, který se podle všeho právě stal mužem. Velký Jim začal pleskat ohromnými dlaněmi o sebe, aby tak vyburcoval dav. Přidávali se. Za chvíli už bouřilo celé společenství.

Malý Jim měl v hlavě maličko zmatek. Neměli přece očekávat, že přinese prázdný pytel? Nedávalo smysl, aby tleskali, že přinesl NĚCO, když přece neměl přinést NIC! Sakra... A co si vlastně myslí, že přinesl?

„U-kaž! U-kaž! U-kaž!“ řval Velký Jim a vesničanům se ten pokřik tak líbil, že za chvíli už skandovali i ctihodní mužové. V přední řadě se objevila Jimova matka, náčelník Tanger a především - starší.

„Ukaž,“ zamumlala nakonec svým strašidelným hlasem. Lidé si šeptali v napjatém očekávání.

Jim se hrdě postavil s pytlem k ohni. Tak jim to teda ukáže!

Když do písku padlo několik prvních slizkých ulit, někteří z davu se natlačili dopředu, aby lépe viděli. Když se ale pak vyvalilo velké slepené klubko šneků a s mlasknutím dopadlo do písku, nikdo vpředu už nebyl na pochybách. Davem se šířilo fascinované ticho. Ani Velký Jim už nepovykoval.

„Pět set!“ vykřikl konečně Malý Jim a se slzami v očích zvednul k nebi křečovitě sevřenou pěst. Bylo slyšet, jak uvnitř praská několik šnečích skořápek.

Vědma naprázdno zamlela bezzubými ústy.

A z jeskyně se opatrně vybatolil pásovec. Byl strašně, strašně přežraný; z tlamy mu ještě čouhal štíří ocásek.